

2445 3. Beh. af Forst. t. Finanslov f. Finansaaet fra 1. April 1874 til 31. Marts 1875. 2446

aabenbarer sig gennem dette Budget. Jeg skal derfor tillade mig at udtale, at vi tage os den ærede Finansministers Bemærkninger om Flertallets Stilling særdeles let, og vi ville ikke berøve den ærede Finansminister den Trøst, at han og hans Ministerium har gjort det saa godt, som noget Ministerium i Danmark kan gjøre det; ja det er ganske vist Tilfældet, for saa vidt det skulde være det Normale at holde et Ministerium i et Mis-tillidsforhold lige over for Folkethinget.

Finansministeren: Jeg er overbevist om, at de ærede Medlemmer, som have lagt Mærke til, hvad jeg sagde, ikke ville have gjenfundet mine Utringer i den Sjengivelse af enkelte Dele deraf, som vi nys hørte af den ærede Ordfører; men det lægger jeg ikke videre Vægt paa. Der er kun eet Punkt, hvor jeg ikke skal blive træt af at modsigte den ærede Ordfører saa ofte, han kommer tilbage dertil. Det lader virkelig til, at den ærede Ordfører endnu ikke har set, i hvilken Grad han har uret paa dette Punkt; thi hvis saa var, vilde han ikke saa ofte tvinge mig til at fremhæve det. Det, hvortil jeg figter, er denne Paaastand om, at man ingen Mening har om et Spørgsmaal, fordi man ikke udtaler den paa et Tidspunkt, da der ingen Forpligtelse er til at udtale den. Den ærede Ordfører kom atter tilbage til, at Regjeringen ikke skulde have nogen Mening om Lønningsforhøjelsesspørgsmaalet, fordi jeg ikke udtalte, hvad jeg ikke havde nogen Dyrkning til at udtale, den Gang Sagen forelaa her i Thinget nu sidst ved 3die Behandling. Den ærede Ordfører maa dog tilsidst se, at det eneste Vilkaar, hvorunder en Minister kan forhandle med to Thing, er, at han maa gjøre det til en ufravigelig Regel, at han ikke paa det første Stadium, naar en Sag kommer frem i et af Thingene, siger: Dette eller Hint forlanges, i modsat Tilfælde Krig paa Liv og Død. Ja, nu siger jeg det lidt skarper, end den ærede Ordfører fremsillede det, men det er i Grunden Tanken, der ligger paa Bunden, at ved ethvert saadant Spørgsmaal skulde paa det første Trin, da Sagen foreligger i det Thing, hvor Sagen er først til Behandling, Regjeringen sige som noget Endeligt og Absolut, at saaledes forlanger man det, og hvis det ikke sker, da enten Opløsning eller Regjeringens Tilbagetræden. Det er de Vilkaar, som det ærede Medlem tror kunne bydes det ene Thing eller det andet af en Regjering, og naar man altsaa ikke tager Sagen paa den Maade, men særlig i Bevillingsspørgs-

maal tvertimod hævder Rigsdagens Ansvar og ikke kan mene, at Regjeringen i første Række har Ansvaret for, hvad der negtes af et af Thingene, siger det ærede Medlem, at Regjeringen i saadanne Sager ingen Mening har, og det siger man, efter at Regjeringen har udtalt sin Mening ved at fremlægge Forslag, som Thinget forkafter. At Thinget da har været tvunget til at optage Sagen til yderligere Forhandling, skal jeg ikke dvæle ved, men det forudsaa jeg vel. At man strax skulde træde frem med en saadan Truselserklæring, naar Sagen foreligger fra Først af, det vilde unegtelig give et smukt Grundlag for en Forhandling! Naar det ærede Medlem tror, at der ikke er noget som helst parlamentarisk Blod i mig, tager han mærkeligt fejl; hvis der ikke var adskilligt parlamentarisk Blod i mig, ikke mindre end tidligere, men ligesaa meget som for 25 Aar siden, maa den ærede Ordfører tro, at jeg ved mange Leiligheder var optraadt ganske anderledes skarpt og stærkt, end jeg har gjort.

Ordføreren: Nei, det har jeg aldrig forlangt, at en Regjering skulde optræde med et Ultimatum i Begyndelsen af Forhandlingen og sætte sig selv ind paa, at Sagen ordnes derefter. Derimod mener jeg, at den skal tilkendegive sit bestemte Onske, sin Opfattelse af Sagen, Maalet, hvortil den stræber, for der igjennem at vejlede et Things Forhandlinger, men det gjør den ærede Minister ikke, naar han siger: Gjør I nu, som I ville, og naar det andet Thing har gjort, hvad det vil, skal jeg sige, hvad jeg vil. Det er det Beklagelige ved en Forhandling, og heller ikke kan en Forhandling i to Thing føre til Noget, naar Regjeringen stiller sig saaledes. Det har Regjeringen ligeledes gjort ifjor ved en meget vigtig Lov, Loldloven. Men der er stor Forskjel paa strax at opstille et Ultimatum, som man vil staa og falde med, eller opstille sin Opfattelse af det foreliggende Spørgsmaal, sin Stilling dertil, som det foreligger, for derefter at kunne udøve Indflydelse paa Thingets Optræden. Men det er ganske rimeligt, at den ærede Minister, der, som han siger, er noget tilbage fra sin Stilling for 25 Aar siden, det er naturligt, at han føler, at han maa stille sig anderledes, end en Minister ellers bør stille sig, der har parlamentarisk Evne, thi han føler, at han vil ikke have den Evne til at vejlede eller indvirke paa et Things Beslutning, naar han forud veed, at Flertallet er ham og Ministeriet imod. Men jeg siger, at der ikke kan være en heldig Forhandling, uden at vi stille